

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. Ing. P. S.**, proti žalovanému: **předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2024, č. j. 29 Ad 5/2023-83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Písemnou výtkou ze dne 9. 2. 2023 (dále též „napadené rozhodnutí“) byly žalobci vytknuty nedostatky ve službě podle § 88 odst. 3 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále „služební zákon“), konkrétně ústní projevy ve dnech 1. 2. 2023 až 3. 2. 2023 v návaznosti na úmrtí kolegy, který pracoval na stejném odboru jako žalobce. Ve výtce popsané jednání (5 skutků) považovala ředitelka odboru (jako představená žalobce ve smyslu § 9 služebního zákona) za porušení povinnosti státního zaměstnance podle § 77 odst. 1 písm. n) služebního zákona a § 77 odst. 1 písm. t) služebního zákona ve spojení s čl. 5.1.1, 5.1.2 a 5.5.1 organizační směrnice Etický kodex Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže OS 33/2021, ve znění účinném od 17. 12. 2021. Napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno dne 6. 3. 2024.

II.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), přičemž v řízení před krajským soudem jako žalovaný vystupoval služební orgán žalobce, předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (§ 10 odst. 2 služebního zákona). Krajský soud žalobu shledal důvodnou a rozsudkem uvedeným v záhlaví napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud dovodil, že tři z pěti skutků, o které se výtka opírá, nemají mj. oporu ve spisovém materiálu, resp. ve vztahu k nim konstatoval důkazní nouzi. Krajský soud tedy soud shledal, že část skutků buď nemůže být porušením povinnosti státního zaměstnance a/nebo pro ně neexistuje objektivní podklad. Z uvedených důvodů proto přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu je (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů) v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a Nejvyšší správní soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel se souhrnně domnívá, že krajský soud pochybil, pokud uvedl, že pro skutky neexistují objektivní podklady. Stěžovatel od počátku avizoval, že ve věci nevedl správní spis, neboť výtka je částečně neformální nástroj a zakládá se pouze do osobního spisu zaměstnance. Vlivem administrativního pochybení pak došlo k tomu, že krajskému soudu nebyly zaslány další podklady napadeného rozhodnutí. Krajský soud však nemohl bez dalšího přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nedostatek podkladů. Jeho povinností bylo v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a zásadou rovnosti zbraní opakovaně podklady vyžádat (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 216/2017-46, ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, ze dne 19. 1. 2023, č. j. 4 As 61/2022-35, a ze dne 27. 9. 2006, č. j. 6 As 33/2006-92). Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost žalobci k vyjádření. Ten se ve lhůtě stanovené soudem (ani později) nevyjádřil.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Jádrem stížní argumentace představuje polemika stěžovatele stran rozsahu povinností krajského soudu při vyžádání správního spisu dle § 74 odst. 1 s. ř. s.

pokračování

[8] Podle § 74 odst. 1 s. ř. s. *předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve lhůtě jednoho měsíce předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě; k žalobě nebo jinému návrhu, o kterém je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny, je žalovaný povinen předložit správní spisy a své vyjádření bez zbytečného odkladu. Došlé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení; přitom může žalobci uložit, aby podal repliku. Předseda senátu může uložit i jiným osobám nebo úřadům, aby předložily své spisy k projednání věci potřebné, popřípadě také sdělily své stanovisko k věci.*

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ze kterých dovozuje, že ho krajský soud měl před vydáním rozsudku poučit o nutnosti předložit správní spis, resp. vyžádat správní spis opakovaně. Nejvyšší správní soud stěžovateli s ohledem na specifické okolnosti věci nepřisvědčil.

[10] Soud předně konstatuje, že žádný ze stěžovatelem označených rozsudků neřešil zcela identickou situaci, ke které došlo v dané věci. Ani na základě obecných východisek akcentovaných rozhodnutí přitom nelze dovodit nezákonnost, resp. vadnost postupu krajského soudu. Krajský soud náležitě odůvodnil, proč bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit, přičemž se pohyboval v mezích právní úpravy a judikatury (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS). Ve stěžovatelem citovaném rozsudku ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS, shledal zdejší soud vadu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v tom, že krajský soud dostatečně nepoučil žalovaný správní orgán o jeho procesních právech a nevyzval ho k doplnění správního spisu o listiny, z nichž vycházelo napadené rozhodnutí. K tomu uvedl: *„Pokud soud dospěl k závěru, že ve správním spise chybí některé listiny, které s největší pravděpodobností existují, neboť jsou zmíněny v napadeném rozhodnutí, žalovaný na ně odkazuje a z jejich obsahu vychází, bylo na něm, aby žalovaného vyzval k jejich předložení a současně ho poučil o následcích, které ho mohou postihnout, pokud výzvě nevyhoví. Kdyby i přes takovou výzvu soudu a přes poučení o důsledcích spojených s jejím neuposlechnutím, žalovaný chybějící podkladové listiny soudu nedoložil, přivodil by si újmu v řízení sám a musel by nést i důsledky svého konání, resp. nekonání. V daném případě však soud postihl účastníka řízení (žalovaného) za nesplnění jeho procesní povinnosti předložit úplný správní spis tím, že ho vyřadil z pře a jeho rozhodnutí, bez přezkoumání v rozsahu § 75 odst. 1 s. ř. s., zrušil. Takový postup však není v souladu se zásadami vedení soudního řízení, neboť soud nenaplnil svoji poučovací povinnost ve vztahu k žalovanému.“* Tyto závěry pak bez dalšího přejímá i pozdější judikatura včetně stěžovatelem citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 6 As 33/2006-92, č. 1013/2007 Sb. NSS a ze dne 19. 1. 2023, č. j. 4 As 61/2022-35. V druhém uvedeném rozsudku se jednalo o situaci, kdy napadené rozhodnutí rušilo reklamační řády, ačkoliv správní spis žádné reklamační řády neobsahoval.

[11] Uvedená judikatura však vychází z premisy, že krajský soud má k dispozici indicie, z nichž objektivně vyplývá existence (dalších) podkladů rozhodnutí. Z tohoto předpokladu vychází i další stěžovatelem odkazovaná judikatura (např. rozsudek ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 216/2017-46). Daná věc se však od označené judikatury odlišuje. Ze spisu krajského soudu vyplývá, že tento vyzval žalovaného k předložení správního spisu přípisem

ze dne 14. 6. 2024, č. j. 29 Ad 5/2023-19. Tento přípis pak obsahuje formulaci: „*Krajský soud v Brně Vám podle § 74 odst. 1 [s. ř. s.] v příloze zasílá na vědomí žalobu a současně Vás vyzývá, abyste nejdéle ve lhůtě **jednoho měsíce** ode dne doručení této výzvy předložili soudu **kompletní správní spis** k věci se vztahující, a to v originále [...].“ Na přípis žalovaný reagoval podáním doručeným krajskému soudu dne 18. 7. 2023 (č. l. 25-28 spisu krajského soudu), v němž výslovně uvedl: „*Žalovaný tak v dané věci činí a označuje také důkazy k prokázání svých tvrzení. Žalovaný dodává, že v dané věci nebyl veden spis a písemná výtka byla založena do osobního spisu žalobce jako samostatný dokument.*“ Za „důkazy“ pak výslovně označuje jen napadené rozhodnutí (výtku), záznam o seznámení státního zaměstnance s výtkou, etický kodex Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (organizační směrnice 33/2021) a vyjádření představené ze dne 4. 7. 2024.*

[12] Uvedené lze shrnout tak, že krajský soud rozhodoval za situace, kdy mu sám žalovaný sdělil, že žádný správní spis neexistuje, a kdy sám uvedl výčet důkazů (podkladů) na podporu svých tvrzení. Nejvyšší správní soud se proto nedomnívá, že by bylo nutno na věc aplikovat judikaturu, která je postavena na předpokladu, že krajský soud disponuje objektivními indiciemi o existenci podkladů pro rozhodnutí, které krajský soud nemá k dispozici. K takovému postupu neshledal soud důvod ani s ohledem na obsah spisu a kontext věci (nelze nezmínit např. to, že se žalovaný nedostavil k ústnímu jednání, na kterém by mohl soudu předložit další podklady, resp. vysvětlit, proč nebyly předloženy, popř. požádat o odročení za účelem jejich předložení). S ohledem na uvedené pak nelze krajskému soudu vytýkat ani to, že za situace, kdy většina skutků nebyla podložena spisovým materiálem, resp. neměla odraz v objektivních podkladech, přistoupil ke zrušení části napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Takový postup má plnou oporu v § 74 odst. 1 s. ř. s., resp. v navazující judikatuře (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, č. 1469/2008 Sb. NSS). Jestliže pak stěžovatel uvedené podklady předkládá až v řízení o kasační stížnosti, nemůže k nim kasační soud přihlídnout (srov. § 109 odst. 5 s. ř. s. a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017-67). Lze dodat, že krajský soud nezrušil napadené rozhodnutí toliko z důvodu nepřezkoumatelnosti. Ačkoliv u některých skutků shledal, že pro ně neexistuje objektivní podklad, u dalších shledal, že vytýkané jednání vůbec nemůže představovat porušení povinnosti podle služebního zákona. Stěžovatel však tyto závěry v kasační stížnosti žádným způsobem nezpochybňuje. S ohledem na přísnou dispoziční zásadu, která ovládá řízení o kasační stížnosti, tak nemá Nejvyšší správní soud procesní prostor k tomu, aby uvedené závěry krajského soudu zvrátil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2024, č. j. 7 As 249/2022-28, body 9 a 10; srov. i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, a ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[13] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost zamítnout (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

pokračování

[14] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu